Za Luční Kobylkou do Rožnova

Místo děje: *Rožnov pod Radhoštěm a okolí*

Časové období: 23.7.2003 – 26.7.2003

Zapsal: *Petr Kučera*

Osoby a obsazení: *Členové Turistického oddílu MFF UK a jejich známá. Jmenovitě: Planoucí Růže, Velký Grizzly, Luční Kobylka a autor.*

Tento deníček věnuji Luční Kobylce, za to, jak se o nás v Rožnově hezky starala.

Úvod

Planoucí Růže pozvala na naši letní cestu na Ukrajinu i svou kamarádku, Luční Kobylku. Jelikož jsme toužili poznat ji dříve, než se vydáme na divoký východ a tato touha nebyla zcela jednostranná, vydali jsme se za Luční Kobylkou do Rožnova, kde přes léto bydlí u babičky a provádí ve skanzenu. Akce se myslím vydařila, jedinou její nevýhodou bylo, že se nesešlo příliš velké množství účastníků. Seznamovací účel tak nebyl zcela naplněn.

Pátek 23. července

Dnes večer vyjíždíme vlakem v 16:07 z Hlavního nádraží v Praze do Rožnova pod Radhoštěm. To jsem si myslel, než jsem dojel na nádraží, ve skutečnosti však odjížděl vlak až v 16:23. Což mne trochu zmátlo, jelikož když jsem včera posílal Planoucí Růži SMlSku, jestli platí ten vlak v 16:07, dostalo se mi lakonické odpovědi, „platí“. Chvilku jsem uvažoval, jestli by se mi téže odpovědi dostalo, kdybych si myslel, že vlak odjíždí v třeba v 16:37, ale Planoucí Růže později prohlásila, že to by mi asi napsala správný čas. Takhle si řekla, že když tam budu dřív, tak se nestane nic tak závažného, aby kvůli tomu musela psát delší zprávu.

Když jsme se dohadovali, že pojedeme za Luční Kobylkou[1], mysleli jsme si, že nás bude víc. Nakonec se ale nějak stalo, že jedeme pouze se Planoucí Růží a Velkým Grizzzlym. Kvetoucí Pampeliška prý musí šetřit peníze na Ukrajinu, ale ve skutečnosti jede někam s někým z gymplu. To se dozvěděl Velký Grizzzly, zavolav jí poté, co nám sdělila, že s námi nemůže jet. Lucka prozměnu jede někam na kola a od ostatních nemáme žádných zpráv.

U pokladen jsem tedy docela brzo, ač jsem si původně myslel, že to budu mít spíš natěsno. Velký Grizzzly přichází chvíli po čtvrté a nečekajíce na Planoucí Růži, jdeme si koupit lístek. Planoucí Růže přichází asi čtvrt hodiny před odjezdem s tím, že si chce ještě zařídit Kartu Z. Nejraději by vlastně jela s námi na hromadnou slevu, ale to bychom museli vrátit lístky. Nějak nám nedošlo, že teď nově platí sleva už pro dvojice. Planoucí Růže tedy vyhledává pokladnu číslo 23, která je zatím zavřená a už před ní stojí nějaké slečny a nějaký pán. Pokladna se po chvíli otevírá a pán se jme vyřizovat svoji záležitost, což trvá dost dlouho. Mezitím se stihneme vedlejšího okénka zjistit, že kdybychom chtěli místo toho vrátit můj lístek, strhnou nám deset procent a hlavně to musí opět vyřídit v pokladně číslo 23. Doba odjezdu se nezadržitelně blíží a pán stále stojí u okénka.

Slečny jsou tak laskavy, že pouští Planoucí Růži před sebe, a tak se dostává na řadu asi pět minut před odjezdem. Snaží se od paní v okénku

[1] Katka Elstnerová, která studuje přes rok v Hradci. Viz též deníček Koncert Vladimíra Merty 2002. Cituji: „... Sylva nám též sděluje zajímavou historku. Prý jí přijela kamarádka, studující jinak v Hradci. Šly, ještě s jinými kamarádkami, do bazénu a tancovaly tam jako akvabely. A kamarádka jim do tance popisovala, jaké měla přijímací zkoušky. Lidé se po nich kupodivu moc neohlíželi...“

vyzvědět, zda by bylo rychlejší vrátit lístek, nebo vyřídit Kartu Z. Paní se ovšem tváří dost nechápavě a tvrdí, že vrácení lístku přece provedou u jakékoli pokladny. Po chvilce Planoucí Růže rezignuje a radši si vyřídí Kartu Z. Mezitím jí koupím lístek, aby se tím potom už nemusela zdržovat a mohla rovnou vyběhnout k vlaku. Nasazuje ďábelské tempo a brzy nám mizí z dohledu.

Na nástupišti tak musí chvilku čekat, než ji doběhneme. Nastupujeme do nejbližšího vagónu, zatímco Velký Grizzzly se jde podívat dozadu, jestli tam nebude volněji. Vlak se rozjíždí a Planoucí Růže prohlašuje, že je vhodná chvíle k tomu, aby mi řekla, co se dělo, když byla u Radky na chatě. Předně Radka s námi nejede, ač ji Planoucí Růže zvala. Byvši pozvána jednak sem a jednak na vandr s Géčkem hned poté, raději si vybrala Géčko, asi proto, že si o Radce myslíme, že je xy. Jestli vám to nezní moc logicky, není divu, mě s Velkým Grizzzlym taky ne. Ale musím přiznat, že jsem docela rád, že nejede, protože už ji vlastně ani poznat nechci. Pořád mi ji tak vychvalují, že by mne určitě realita zklamala.

Když tedy jela Planoucí Růže k Radce na chatu, přijela do Jindřichova Hradce a ujel jí autobus. Řekla si tedy, že půjde pěšky po silnici. Cestou si povídala s Radkou telefonem. Radka má totiž o víkendech volání zadarmo. Za Planoucí Růží šel nějaký mladík stejně rychle jako ona a dělal, že telefonuje. Z toho dostala Planoucí Růže strach, a tak se vrátila a jela raději taxíkem. Taxikáře se nejprve zeptala, kolik to bude stát. On se jí na oplátku zeptal, kolik má u sebe peněz. Odvětila, že tři stovky, na což dostala odpověď, že by to mělo stačit. Stálo to nakonec asi dvě stě devadesát sedm korun a Planoucí Růže platila tisícovkou.

Krom toho ještě nechtěli Planoucí Růži a Radce nalít v hospodě pivo, jelikož si mysleli, že jim ještě není osmnáct. Pak taky jely na kolech do kina a Planoucí Růže měla přehozené páky od brzd, což zjistila, když se jí jedna brzda rozbila. Později se jí rozbila i druhá. Tak nakonec byly Planoucí Růže s Radkou rády, že film za moc nestál a vracely se ještě za světla. Radka jela na kole bez brzd a prý odvážně sjížděla i z kopce, kličkujíc jako na lyžích.

Ještě se tam někde zamotala Planoucí Růži bunda do řetězu a pak ji vymotávali skoro hodinu, prostě se nenudily. Mezitím se Velký Grizzzly vrací za námi, aby nám řekl, že v posledním vagóně nalezl volné kupé. K tomu musíme projít téměř celým vlakem, včetně poštovního a jídelního vozu a několika vozů první třídy. A to se ještě později od průvodčího dozvíme, že poslední tři vozy budou v Přerově odpojovat a že nás tedy čeká další přechod.

V kupé nabízím ostatním broskve, které jsem ráno obětavě dovezl od babičky na kole. Ve vlaku různě konverzujeme, Velký Grizzzly chce, abychom si představili, že takhle jezdí několik hodin domů ve vlaku a navíc je obvykle sám. Jen nevím, jestli jsme ho pro to měli obdivovat, nebo litovat. Planoucí Růže naproti tomu prohlašuje, že jet s námi je mnohem zábavnější, než kdyby jela sama. Tak nevím jestli je to lichotka. Velký Grizzzlyse taky ptá Planoucí Růže, proč nevzala housle. Ona se na to pouze uhodí do čela (obrazně) a řekne: „No, jo, vždyť ke Katce si vždycky housle beru. Nevím, jak jsem na to mohla zapomenout.“ Krom toho ještě zapomněla vzít stan. Když jí totiž včera Luční Kobylka volala, byla Luční Kobylka jednak zklamaná z toho, že nás přijede tak málo, a jednak když Planoucí Růže řekla, že budeme chtít raději spát venku, znatelně se prý Luční Kobylce ulevilo. Proto právě měla vzít stan. Ale já jsem ho naštěstí vzal a když nás Velký Grizzzly stejně zítra opustí, tak se do něj i vejdeme.

Ke konci cesty hlavně začíná Velký Grizzzly vymýšlet, jak bychom se měli s Luční Kobylkou přivítat. Myslí si, že bychom měli vymyslet něco speciálního, třeba si dát na hlavy ponožky Velkého Grizzzlyho a po vystoupení z vlaku usnout. Nakonec s Planoucí Růží usoudí, že nejlepší bude, vystoupíme-li každý jinudy. Planoucí Růže půjde za Luční Kobylkou a řekne jí, že přijela sama, protože my jsme omylem zůstali v Přerově, když jsme přecházeli z vagónu do vagónu. V Přerově si totiž šla Planoucí Růže koupit ke stánku zmrzlinu. Zmrzlinu neměli, tak místo toho přinesla brambůrky a Velkému Grizzzlymu pivo. Pak se šel ke stánku projít i Velký Grizzzly, chtěje si koupit nějaké jídlo. Donesl nám nějaké obložené housky. Když to tedy Planoucí Růže Luční Kobylce řekne, přistoupíme k Luční Kobylce my s Velkým Grizzzlym, každý z jiné strany a řekneme jí současně, „ahoj, Luční Kobylko“.

Myslím, že je vhodná chvíle vysvětlit, proč je Luční Kobylka zrovna Luční Kobylkou. K tomu došlo tak, že když byly Planoucí Růže s Luční Kobylkou předávat Velkému Grizzzlymu kopie pasu, seděly chvíli pod mostem v Tróji a házely do vody žabky. Přitom vymýšlely, jakou přezdívku by měla mít Luční Kobylka. Původně myslím chtěla být Luční Kopretina, protože Kopretina ještě žádná holka není a Planoucí Růže propadla mylnému názoru, že holky musí být květiny. Tohle nám Planoucí Růže později vyprávěla, jenže když došla k Luční Ko. . . , samozřejmě jsme si domysleli . . . bylka. Planoucí Růže se ihned začala rozčilovat, že takhle v žádném případě nemáme Luční Kobylce říkat, protože to přece není vůbec hezké a Planoucí Růži se to vůbec nelíbí a holky přece musí být květiny a Luční Kobylka by si měla přezdívku vybrat sama. Jako kdyby mě se někdo ptal, jestli chci být Strašlivý Uragán a jestli se mi to líbí. A teď když jsme měli vystupovat, vzpomněl jsem si na to a usoudili jsme, že nejlépe učiníme, oslovíme-li ji tak a pak se uvidí.

Po vystoupení v Rožnově šla Planoucí Růže opravdu k Luční Kobylce a, nejspíš nepříliš důvěryhodně, jí řekla, že přijela sama. Jenže když jsme vystoupili my s Velkým Grizzzlym, už na nástupišti nebyly. To nás trochu zmátlo, prošli jsme tedy celé nádraží, než jsme našli východ. Na druhé straně budovy jsme je naštěstí viděli a vydali se k nim. Samozřejmě jsme však nestihli oslovit Luční Kobylku ve stejnou chvíli, ale pořadě. Pak nám tedy Luční Kobylka řekla, že jí tahle přezdívka nevadí a tento deníček se jistě postará o to, aby jí už zůstala.

Na nádraží musíme ještě chvilku počkat, než si Velký Grizzzly zjistí, jak mu zítra jedou vlaky do Bohumína, protože musí zítra večer jet do Dolní Lutyně, aby nakrmil psa a v pátek ráno mohl jet do Prahy, potažmo Benešova, dělat nějaký radiotelegrafický kurs. Dlouho tady s námi, k našemu zklamání nepobude. Zjistil, že vlakem by vyrazil ve čtvrt na devět a byl v Bohumíně asi v jednu, rozhoduje se tedy proto pro autobus a nachází, že poslední mu jede v půl sedmé večer. Přesněji, na papírek si opisuje osmnáct dvacet, ale pamatuje si půl sedmé. To se mu samozřejmě vymstí.

Z nádraží jdeme k babičce Luční Kobylky, aby si Luční Kobylka mohla vzít nějaké věci. Celou cestu se Velký Grizzzly věnuje telefonování. U babičky jde Luční Kobylka nahoru a babička nás zatím přemlouvá, abychom zůstali vevnitř u nich, a nechodili spát ven. Už nás s Planoucí Růží málem nalomila, a tak Planoucí Růže musí přetrhnout telefonát Velkého Grizzzlyho, aby nás podpořil. To učiní rázně s tím, že to je jediná noc s námi, a tak by radši spal venku. Alespoň tedy dostaneme na cestu mátovou šťávu, která je opravdu dobrá.

Na spaní nás chce Luční Kobylka vést někam nahoru a vypadá to, že bude lepší přezout se do pohorek, čímž tak ještě trochu zdržuji. Při tom zjišťuji, že jsem někde ztratil tkaničky a rezervní mám samozřejmě na dně batohu, a tak si musím operativně vypomoci provázkem. Kousek provázku má přece v kapse každý správný kluk. Pak už můžeme vyrazit vzhůru na Hradisko, což je vrch, na němž se nachází zřícenina Rožnovského hradu. Jdeme už samozřejmě po tmě, protože na nádraží jsme byli až před desátou večerní. To činí cestu zajímavější, tím spíš, že jsem jediný, kdo si může posvítit na cestu. Občas proto jdeme lesem pouze podle pohmatu nohami, vidět nebylo ani na krok. Cestou míjíme několik cedulí naučné stezky, po níž vlastně nahoru jdeme.

Nahoře je docela hezky, dokonce jsou tu ještě zbytky brány a nějakých zdí, rozhodujeme se proto zůstat, ačkoli Planoucí Růže je zpočátku trochu proti, majíc strach, že až se zítra probudí, nebude se jí to zdát tak hezké jako za tmy. Nacházíme si tedy celkem rovné místo na spacáky a ukládáme se ke spánku. Před spaním si ještě trochu zazpíváme a Luční Kobylka nám vypráví, jak to chodí u nich v muzeu. Jsou tam samí zajímaví lidé, Honza, Vendula, Erika, Michal. Třeba Michal je feminista, což se projevuje tím, že nemá rád mužský způsob myšlení a mnohem radši má způsob ženský.

Sobota 24. července

Ráno je to kolem stejně hezké jako v noci, což Planoucí Růži neobyčejně těší. Vstáváme docela pozdě, myslím, že kolem desáté. Mezitím už kolem nás projdou nějaké děti, které si vyšly na zříceninu na výlet. Nemáme v podstatě žádné jídlo k snídani, nezbývá nám tedy, než zamířit dolů do nějakého obchodu. Zatím to ale nevypadá, že bychom měli nějak velký hlad, protože třeba Velký Grizzzly tráví ráno jako obyčejně, totiž stále leží ve spacáku.

Poránu se trochu chytíme s Planoucí Růží, protože ona začne rozvíjet, jak se pořád bojí, protože všude ve městě číhají úchylové třesoucí se jen na to, aby ji mohli znásilnit. Takže když se třeba po setmění zeptám na zastávce nějaké slečny, kdy jede další autobus, je zcela přirozené, že ode mne se zděšením v očích začne prchat. Proti tomu se samozřejmě musím ohradit, protože mě to moc normální nepřijde a po pravdě by mne taková situace dost urazila. Planoucí Růže sice tvrdí, že na to přece musím brát ohled a mohu si vybrat někoho jiného, koho se zeptám. Ale já si spíš myslím, že slečna, která má pořád podobné obavy, nemá po setmění o samotě na ulici co dělat. Protože přistupovat k někomu s tím, že ač se neznáme, myslí si o mně, že jsem úchyl, je podle mne pěkný nesmysl. To Luční Kobylka takové strachy nemá, což zdůvodňuje tím, že žije v jiném prostředí a kolem ní jsou samí hodní lidé.

Pak se Velký Grizzzly přece jen zvedá a vydáváme se dolů. Scházíme se zříceniny na cestu, kde jsou hned tři možné směry, kudy bychom mohli jít a připočítáme-li ještě směr, ze kterého jsme přišli, tak vlastně čtyři. Mohli bychom tedy jít každý vlastní cestou, což si po chvíli rozmyslíme a jdeme všichni stejně. Luční Kobylka nás tentokrát vede na severní stranu kopce, kde se nacházejí skokanské můstky. Na nich se nejezdí jen v zimě, ale i v létě. Zrovna v sobotu by tu prý měli skákat a měli by jim k tomu hrát Mňága se Žďorpem. To Planoucí Růži naláká, že sem určitě musíme v sobotu zajít a podívat se, jak se dá z takovéhleho můstku v létě skákat. Pohled dolů z toho nejvyššího je poněkud znervózňující, stejně jako pohled na krabičku s filmem, kutálející se dolů. A tak když se dostatečně pokocháme, jdeme dolů, kde si ji mohu opět sebrat. Na to míříme úplně dolů s tím, že je lepší sejít po schodech a pak se kouknout, jestli se nedá někudy vylézt ven. Náhodou dá, protože na jednom místě nějak nedostavěli plot. Na plotu visí veselá cedulka, která nabádá čitatele, by nelezl na umělý povrch můstků a nepoškozoval ho tak. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym si toho však příliš nevšímají a pokoušejí se vylézt nahoru můstkem. Moc vysoko nedolezou.

Dole zamíříme k Bečvě, protože Velký Grizzzly by se dneska chtěl někde koupat. Jdeme proto k dolnímu splavu, kde přecházíme po kamení na druhou stranu. Dolní splav není tak hezký, aby do něj Velký Grizzzly chtěl hned vlézt, tak jdeme dál proti proudu do města. Pomalu dojdeme k babičce Luční Kobylky. Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym si myslí, že je výborný nápad, brodit se dál do města vodou. Nejlépe naboso s batohy. Luční Kobylka se z nás snaží vytáhnout, co vlastně chceme dneska dělat, v čemž je poněkud neúspěšná. Jelikož to ale vypadá, že v půl sedmé bychom stejně měli být v Rožnově, rozhodujeme se, že bychom mohli u Luční Kobylky odložit batohy a vrátit se pro ně až večer. Mezitím za námi přichází babička Luční Kobylky a donáší nám broskve a pár rajčat ze zahrádky. Ty broskve jsem totiž zapomněl včera v krabici tady před domem. Už jsme byli trochu zklamaní, že jsme je tu ráno nenašli, ale ukázalo se, že je jen babička schovala a dneska nám je zase přinesla. Zbyly, šťastnou náhodou, právě čtyři.

Jdeme si tedy schovat batohy k Luční Kobylce a současně se připravit na to, že budeme cestou hrát sušenou, i když Luční Kobylce se to moc nezdá. Odkládáme tedy věci a my s Velkým Grizzzlym i většinu oblečení a můžeme se vydat do města. Luční Kobylka si zpočátku nebere do ruky žádnou lahev s tím, že se jí vůbec polévat vodou nechce. Nakonec se ale nechá přemluvit.

Jenže nás to tentokrát zase tolik nebaví, hlavně Luční Kobylku, která se Velkému Grizzzlymu vůbec nebrání a, jsouc celá mokrá a odhodivši lahev, prohlásí, že už nehraje. Velký Grizzzly je, pravda, trochu neodbytný, až se Luční Kobylka kapku naštve, ale ne na Velkého Grizzzlyho nebo na nás, ale na sebe. Protože se nechala tak zmáchat a nepomyslivši na to, nevzala si žádné suché oblečení. Dojdeme k mostu, kde se převléknu a můžeme zamířit někam na snídani, nebo spíš oběd. Nevíme ovšem, kam vlastně půjdeme a jestli půjdeme do hospody nebo do krámu. Nakonec vyhrává hospoda. Pak zase vzniká problém kam. Luční Kobylka místní putyky neobráží, a tak neví, kde by to bylo nejlepší. My samozřejmě taky nemůžeme vědět kam. Nakonec tedy Luční Kobylka navrhuje, že bychom mohli jít do skanzenu do městečka.

Přecházíme tedy celé město, abychom v městečku zjistili, že hospody jsou tu trochu drahé a dozvěděli se od Velkého Grizzzlyho, že viděl cestou docela levnou jídelnu. Ještě než se vrátíme, kupujeme pohled, který chceme poslat Kvetoucí Pampelišce. Jsou na něm vyobrazeni valach a valaška pokročilého věku v krojích. Kus cesty zpět skutečně nacházíme jídelnu, vypadající celkem lacině. Dáváme si tedy oběd a sedáme si s ním ven. Pivo tu ovšem točí hrozně dlouho. Po obědě si myslíme, že bychom měli napsat nějakou básničku do toho pohledu, ale nic moc nás nenapadá. Planoucí Růže proto navrhuje, že bychom měli jít do cukrárny na zákusek.

Míříme proto na náměstí, cestou prohlašuje Velký Grizzzly, že Planoucí Růže chodí jako Mr. Bean. Ale když chceme s Luční Kobylkou, aby nám to ukázala, vůbec se jí to nedaří. U cukrárny však nemají stolky venku, tak žádáme uvnitř obsluhu, jestli bychom si nemohli vzít nádobí ven do parku. Obsluhující pán se nejprve tváří poněkud nechápavě, ale nakonec svolí s tím, že mu je zase musíme donést dovnitř. Asi se to tu běžně nestává. Planoucí Růže si dává zákusek, já čaj a Luční Kobylka s Velkým Grizzzlym zmrzlinu. Sedáme si v parku na lavičku a v téže chvíli začíná pršet, což je pro nás velmi veselé při vzpomínce rozruchu, který jsme udělali, abychom mohli jít ven. Pak skládáme konečně básničku pro Kvetoucí Pampelišku, ale napíši ji až ve chvíli, kdy bude dokončena, tedy k dnešnímu večeru. Mezitím nám Planoucí Růže zkouší ukázat Mr. Beana, ale stále se jí to nedaří. Luční Kobylka je z nás trochu špatná, protože není zvyklá způsobu trávení volného času Velkého Grizzzlyho. Přijde jí, že se vlastně za celý den nikam nepohneme, nic se nestane a bude to tedy proflákaný den. Sice s ní docela souhlasím, ale u Velkého Grizzzlyho jsem si už zvykl, že to jinak nejde.

Taky tu mají na náměstí sochu, kterou ovšem vidíme jen zezadu. Nejprve se jde podívat Planoucí Růže, co je zač, a přišedši zase k nám, tvrdí, že jde o George Washingtona[2]. Pak se jdu podívat já a soudím, že jde o Emila Zátopka. Planoucí Růže se jde podívat ještě jednou a tentokrát soudí, že jde o T. G. Masaryka, což bylo správně, ale já si přece myslím, že šlo o Emila Zátopka.

Pak jdeme koupit jídlo na večer a na zítřek, kdy půjdeme na pořádný výlet. Po nákupu už do odjezdu Velkého Grizzzlyho nezbývá zase tolik času, slabé tři hodinky, tak nás Luční Kobylka na nějaké Okolo, to by snad mělo být nedaleko. Vycházíme na jih nad Rožnov, dosud šli všichni kromě mne bosi, cestou na asfaltu soudí Luční Kobylka, že je přeci jen čas obout si sandály. Planoucí Růže se nejprve chce obout taky, ale když Velký Grizzzly prohlásí, že nechce zůstat bos sám, neobuje se ani ona. Po chvíli scházíme ze silnice a jdeme po louce. Cestou nám Velký Grizzzly vypráví, co se dělo v Terminátoru III, Planoucí Růže na něj totiž ukázala prstem. On se jí otázal, jestli viděla Terminátora III a když dostal zápornou odpověď, řekl že je rád, protože jinak už by určitě ležel mrtev. To v nás samozřejmě vzbudilo zvědavost. Děj je poněkud zmatený, ale nakonec z toho vyplynulo, že jeden z terminátorů mohl zabíjet tím, že na někoho ukázal a z prstu mu něco vyjelo. Ještě si vzpomínám, že v prvním dílu podle Velkého Grizzzlyho Arnold Schwarzeneger prohrál, což se mi zdá podivné, protože Arnold je přece neporazitelný.

Nahoře na louce si leháme do trávy ve stínu pod stromem, je totiž docela vedro. Strom vypadá opravdu lákavě, a tak není divu, že si jde Luční Kobylka zkusit na strom vylézt. Je vidět, že je to šikovná holka, protože nahoře je, než bys řekl švec. Hned po ní si to musím zkusit i já,

[2]Nebo Abrahama Lincolna? Nějak se nepamatuji.

abych uspokojil svou mužskou ješitnost. Shora je opravdu pěkný rozhled, obzvláště na Planoucí Růži a Velkého Grizzzlyho. Když slezeme, jde se ke stromu podívat i Planoucí Růže, nejdřív to vypadá, že bude taky chtít vylézt nahoru, ale nakonec se jen podívá na větev, po níž jsme tam vylezli a skončí u toho, že nás obdivuje. Minula pátá hodina, ale nevypadá to, že by to na někoho mocně zapůsobilo. Zvedáme se jen líně, jako by Velký Grizzzly ani nespěchal na autobus. Vypadá to, že na to Okolo asi dojít nestihneme. Tak alespoň Luční Kobylka máchá paží do prostoru a říká, že tady všude je Okolo. Tak nevím, kde vlastně je Okolo, ale určitě je někde poblíž Rožnova.

Scházíme dolů na silnici, kterou však chceme jen přejít a jít směrem k Hradisku. Je tu taková cesta k nějakému baráku. Velký Grizzzly prohlašuje, že tady bydlí Hingisová[3], a Luční Kobylka dodává, že má koně. Ale zatím nevíme, jestli je to opravdu tady, nebo někde jinde. Jdeme dolů po cestě k těm barákům, doufajíce, že tam půjde projít naším směrem do lesa. U baráku stojí nějací lidé, možná je mezi nimi i Hingisová. Vpravo od cesty je výběh pro koně a přívěs na jejich převážení. To nás utvrzuje v tom, že je tu určitě Hingisová. Mohli bychom jí dát podepsat pohled pro Kvetoucí Pampelišku, toho by si určitě Hingisová nesmírně považovala. U cesty je sugestivní značka zakazující vstup na soukromý pozemek. Tak radši nezkoušíme dojít až dolů a zahneme před ní vlevo po louce. Ale ti lidé dole se nás optají, jestli jsme gramotní, že je tam přece cedule se zákazem vstupu. Tím nás tak naštvali, že Hingisové nedovolíme ten pohled podepsat. A má to.

Jdeme tedy po asfaltce kus dál, až narazíme na lepší asfaltovou odbočku. O chvíli později rozmýšlí Luční Kobylka, jestli bude lepší jít přes les, nebo po cestě a vidíc bosé nohy Planoucí Růže a Velkého Grizzzlyho, rozhoduje, že rychlejší to bude po cestě. Naše tempo však není závratné, ač se nezadržitelně blíží šestá hodina. Obzvlášť Velký Grizzzly je stále docela v pohodě, dokonce se zastavuje, aby si prohlédl telátka a kravičky na louce. Přecházíme kopec, na nějž nás Luční Kobylka už zdálky upozorňovala a říkala, že tam lítali paraglidisti. Prostě stáli s padáky a občas poskočili ve větru. Pak jdeme dolů k Rožnovu. Občas běžíme, chtějíce dohnat čas. Hlavně ovšem nechceme, aby nám mohl něco Velký Grizzzly vyčítat, pokud mu ten autobus odjede. Velký Grizzzly se běhu

[3]Povoláním je to známá tenistka.

moc aktivně nevěnuje, ale je fakt, že ho tíží batoh s našimi celodenními věcmi a s tím se špatně běhá. Hlavně z kopce se Planoucí Růže rozbíhá jako divá a říká, že z kopce hrozně ráda běhá. Je vidět, že je ještě mladá a na kolenou jí moc nesejde.

Nezdržujeme se tím, abychom si zacházeli na most a Bečvu přecházíme po kamení a vodou. U Luční Kobylky jsme asi v šest deset, zrovna když začínají padat první kapky bouřky, kterou již jsme nějakou dobu tušili. Máme nejvyšší čas, aby se jen Planoucí Růže s Velkým Grizzzlym obuli, a bychom se vypravili na cestu. Planoucí Růže dostala od babičky Luční Kobylky hned dva deštníky. Jeden z nich si bere Velký Grizzzly, protože o něj nemá nikdo jiný zájem. Na autobusové nádraží docházíme necelých deset minut před půl sedmou a trochu nás mate, že na místě nestojí žádný autobus ani nečekají žádní lidé. Když přijdeme blíž a podíváme se na jízdní řád, zjistíme, že autobus neodjíždí v půl sedmé, ale odjel v osmnáct dvacet. Velký Grizzzly je viditelně zklamán, tím spíš, když zjistí, že na papírek si zapsal čas odjezdu správně. Pomocí telefonu mu najdu další spoj, asi za hodinu mu jede vlak s asi třemi přestupy.

Zatím jdeme do čajovny, odkud nás pouze Velký Grizzzly ve správný čas opustí. Čajovna je kousek od nádraží a je docela pěkná a příjemná. Sedáme si do místnosti, kde je veliký kulatý stůl, za níž sedí veliký plyšový medvěd. My si ovšem sedáme do křesílek u okna. U stolku jsou ovšem jen tři, Planoucí Růže, jako praktické děvče, nalezne ihned řešení a navrhne, abychom přesunuli jedno křeslo od vedlejšího stolku. Objednáváme si čaj, můj oblíbený zelený darjeeling samozřejmě nemají. Planoucí Růže si objednává napůl s Velkým Grizzzlym rooibos. Ten však stačí vypít jen jeden šálek, než musí odejít. Ještě před tím dopíše Luční Kobylka poslední sloku Kvetoucí Pampelišce na pohled. Nepodepíšeme se na něj za nás, ale místo toho podepíšeme Statného Jalovce a Švarnou Jablůňku, což mají být turisťácké přezdívky těch dvou osob na lícové straně pohledu. No, posuďte sami:

(Strašlivý Uragán)
Naše Pampi milá,
ty jsi naše víla,
škoda, že tu nejsi,
panák na nás dej si.

(Velký Grizzzly)

Tak co Pampi,
tak co chlampi?
Dej si panák aspoň Ty,
když ho nemůžem mít my.

Zpíváme a paříme,
na Tebe teď myslíme.
Růže ukazuje Beana,
smích nás tady všechny jímá.

(Planoucí Růže)
Nutno získat od Kvetoucí Pampelišky!

(Luční Kobylka)
Bydlí tady Hingisová,
nemáme však pro ni slova.
Chtěli jsme ji navštívit,
krutě si však chrání byt.

Měla se tu podepsat,
můžeme ji odepsat.
Není to jediný zážitek,
je to tu příjemný požitek.

Statný Jalovec
&
Švarná Jablůňka

Když nás Velký Grizzzly opustí, můžeme naplánovat zítřejší výlet. Ze dvou variant vybíráme cestu, po níž dosud Luční Kobylka nešla, zatímco já ano. Půjdeme na sever nahoru na Velký Javorník a odtud na západ po červené a pak žluté značce k Valašskému Meziříčí. Asi ne až na nádraží, skončíme někde v Krhové, odkud pojedeme vlakem zpět do Rožnova. Díky tomu si budeme moci nechat věci v Rožnově a jít nalehko. V sobotu navštívíme Romskou píseň, podíváme se, jak na můstcích skáčou skokani na lyžích, a pak pojedeme domů. V čajovně jsme docela dlouho, hlavně Planoucí Růži to přijde dlouho, protože musí stále myslet na šunku a rohlíky, které jsme si koupili k večeři. K mé radosti se ukazuje, že Luční Kobylka má jisté zalíbení v turisťáckých hovorech o vztazích mezi pohlavími. Planoucí Růže z toho však viditelně takové potěšení nemá.

Vůbec mi přijde, že se v té čajovně tak dobře nebavila. Myslím, že Luční Kobylka mluví o nějaké Pižďuše[4], která tady byla minulý týden a která toho hrozně moc stíhá, už si ani nepamatuji, co všechno. Taky se bavíme o knížkách a vychází najevo, že Planoucí Růže knížky vůbec nečte, protože se radši učí a číst knížky ji vůbec nebaví.

Čajovník nám neustále nabízí další nálev a když uspěje, je na Planoucí Růži vidět, že by se bez toho docela dobře obešla. Bude to i tím, že s rooibosem nemá na druhý nálev nárok. Ale když se s ní rozdělíme, tak to snad není tak zlé. Ačkoli Planoucí Růže říká něco o tom, jak je to hrozné, že v těch čajovnách mají vždycky tak hezké prostředí, ale čaje že vlastně ani nemají moc dobré. Taky tu prohlížíme nějakou indickou hru. Je to podobné Člověče nezlob se, ale jde tam samozřejmě o duchovní vývoj a rozvoj.

Něco před devátou se přece zvedáme, že odejdeme. Luční Kobylka si ještě zkouší nějaké šaty, které tu prodávají, ale nechtěla se nám v nich ukázat, a tak nemoh říci, zda jí slušely, myslím, že určitě jo. Ale nekupuje je, ptá se jestli tady ještě nějaký čas budou a nakonec se s prodavačem shodnou v tom, že to nechají osudu, buď budou, nebo ne. Taky se ptá, jak často tu nějaké šaty prodají a prý tak jednou týdně. Planoucí Růže zatím kupuje pro Sněhovou Lilii k narozeninám instantní sahleb.

Venku zatím přestalo pršet a je tam vcelku příjemně. Takhle prý je to tu už několik dní, ráno sprchne, večer sprchne a jinak to jde. U Luční Kobylky se oddáváme večeři a sprše. Je to sice trochu hloupé, že se sem jdeme vždycky jen najíst nebo umýt a pak zase jdeme pryč, ale babičce to prý nevadí. K večeři si dáváme ty rohlíky se šunkou, o nichž Planoucí Růže snila v čajovně, a k tomu máme mátový čaj.

Potom je pomalu čas vyrazit hledat si nocleh. Jen vylezeme z domu, napadne Luční Kobylku, že je venku docela mokro a jde domů vyhledat ještě igelit pod spacáky. Planoucí Růže zatím obdivuje na plotě větrníčky. Hlavně to, že jsou otáčecí a samy se natáčí po větru. Luční Kobylka si původně myslela, že půjdeme spát tam, kde jsme leželi dneska pod stromem, ale je to poněkud daleko, tím spíš, když se sem budeme ráno vracet. Jdeme proto stejným směrem jako včera, ale končíme dřív u nějakých kaštanů. U nich zahneme k poli a lesu a u něj nacházíme docela pěkné místo i s ohništěm. Ale je mokro a lesy kolem jsou jen

[4] Tahle přezdívka je teda fakt za trest...

listnaté, a proto se oheň ani nepokoušíme rozdělat. Natahujeme igelit a rozkládáme se na něj. Zatím je jasno, a tak nemáme strach z deště. Málem bych taky zapomněl dodat, že jsme chvíli přemýšleli o tom, že bychom nešli až na most a Bečvu přebrodili. Nakonec jsme od tohoto nápadu upustili, vymluvivši se na to, že máme s sebou kytaru a neradi bychom ji vymáchali.

Málem bych totiž zapomněl říct, že si s sebou tentokrát Luční Kobylka vzala kytaru, aby nám mohla zahrát ke zpěvu. Toho také využíváme. Nejvíc toho ovšem nazpívá Luční Kobylka, dobře se to poslouchá, protože zpívá hezky a čistě. Od západu to pomalu vypadá, že se blíží mraky. Hvězdičky pomalu mizí, až máme krapet obavu, co z toho bude. Nakonec převládne názor, že bychom měli přemoci svoji lenost a postavit ještě stan. Alespoň se do něj můžou schovat batohy a když jde Luční Kobylka spát, tak i kytara. My zůstáváme venku s tím, že zalezeme dovnitř, jedině začne-li doopravdy pršet.

Neděle 25. července

Celou noc bylo sice zataženo, ale bez padající vody. K ránu se situace poněkud změnila, když se spustil drobný déšť. Je už půl osmé, a tak si dáváme spacáky do stanu. Sami zůstaneme venku a věnujeme si snídani. K ní jsme si včera v krámě koupili makovec. Po snídani balíme věci a stan a vydáváme se k babičce Luční Kobylky. U ní si dáváme ranní čaj a chvilku konverzujeme. Pak se dáváme na cestu, protože dneska přece jdeme na výlet.

Přecházíme přes město na sever k Dolním Pasekám. Cesta vede po silnici, což se nám moc nezamlouvá, tak Luční Kobylka zahne kamsi vlevo do kopce a do lesa. Jdeme tedy chvíli lesem, ale ne zcela naším směrem, pročež se zanedlouho opět vracíme na silnici. Z Dolních Pasek jdeme po zelené značce nahoru. Je krásně zataženo, vzduch je chladivý, u cesty rostou maliny, co víc si můžeme přát? Holky si vzájemně objednaly, že se naučí nějaké písničky. Ve městě to však nešlo, protože Luční Kobylka nemá potřebu zpívat hlasitě na veřejnosti. Tady to nejde, poněvadž jdeme do kopce. Teprve až vyjdeme na hřeben a stoupání je pouze mírné, můžou se pustit do zpěvu. Nevím jestli už tady, nebo někde dál, začíná Planoucí Růže učit Luční Kobylku jednu písničku od Hegerové[5],

[5] Myslím, že „Co mi dáš“.

kterou si budou zpívat téměř po celý den a všem nám ještě několik dní bude hučet v hlavě. Taky nám Luční Kobylka přezpívává písničky, které zpívali v Hradci, když nacvičovali nějaké divadlo.

Cestou nahoru má Planoucí Růže přebytky energie a chtěla by do kopce běžet. Říkáme jí, že by mohla běhat kolem nás, nebo nahoru a dolů, což se jí ale zdá samoúčelné a nechce se jí. Luční Kobylka nám při té příležitosti řekla, že před několika dny nedaleko na Bystřičce pořádali triatlon. Na začátku museli všichni závodníci slíbit, že za rok se účastní znova, jinak nebudou už Homo Hardcoreus, což jinak budou, dokončí-li závod. Docházíme na rozcestí s modrou a červenou značkou, my pokračujeme dál po červené na vrchol. Už se na něj těšíme, jelikož jsme si naplánovali, že se tam naobědváme. Kousek za rozcestím se připojujeme na asfaltku. Po ní jde kupodivu docela dost turistůů, zatím jsme žádného neviděli.

Z vrcholu Velkého Javorníku (918m) je opravdu krásný rozhled, mha před námi, mha za námi. Je tu taky hospoda a u ní lavičky. Začínáme se rozmýšlet, kde se vlastně najíme, a není to kupodivu tak jednoduché, jak by si leckdo myslel. U laviček nmůžeme zůstat, protože je tam pár lidí a hlavně jsou mokré. Tak jdeme kousek dál, že si sedneme na trávu, ta ale není nic moc, tak nakonec končíme u jiných laviček stranou od hospody. Vybalujeme sýr, chleba a rajčátka. Úmyslně užívám deminutiva rajčátko, protože se jedná o úplně mrňavé exempláře tak akorát jednou do úst. Jde ovšem o zvláštní druh, nikoli o nedorostlá rajčata. A celé to vypěstovala na zahrádce babička Luční Kobylky.

Po jídle se dává trochu do mrholení, nebo možná ne. Ale každopádně nějak situace vyplyne v to, že jdeme ještě do hospody, dáváme si čaj, Planoucí Růže capuccino. A to ráno říkala, že kafe vůbec nepije. Teď prozměnu říká, že capuccino není kafe, což je koneckonců přirozený důsledek toho, že kafe nepije, zatímco capuccino ano. Já si k tomu dávám ještě rakvičku se šlehačkou. Sedí tu taková trochu hlučná společnost. Když už všechno vypijeme, musíme docela dlouho čekat, než si nás všimne vrchní, abychom mohli zaplatit. Pak už si jen Planoucí Růže koupí zmrzlinu a Luční Kobylka preclík, který prý ovšem za těch pět korun nestál, a můžeme vyrazit dál.

Mohli bychom jít zpátky po červené na rozcestí a potom po červené dál na Trojačku, ale nechce se nám vracet ani kousek stejnou cestou, a tak se rozhodujeme jít po modré dolů na Padolí a odtud po žluté zase nahoru na červenou značku a po ní dál na Trojačku. Díky tomu procházíme ještě na vrcholu kolem takové pěkné lavičky, od níž je i něco vidět, jelikož mraky se trochu zvedly. Planoucí Růže ihned, jak přijde k lavičce, si na ni stoupne. Proti tomu se Luční Kobylka ohradí, co když přijde někdo v bílých šatech a na lavičku si sedne. To jsou prostě ti bezohlední pražáci a pražandy.

Klesáme dolů po modré značce a jde věru o prudký sestup. Cestou se bavíme tak vášnivě o tom, co si budeme brát s sebou na Ukrajinu, že mineme místo, kde modrá značka zahnula, narozdíl od nás, dolů z nejprudšího kopce. Musíme se tak kousek vracet. Tím zjistíme, že jsme na daném místě dokonce zbytečně přelezli padlý kmen, který byl sice vlastně mimo cestu, ale my jsme si mysleli, že jde o překážku vyzývající nás k překonání. Z prudkého kopce se cesta naštěstí klikatí až dolů k potoku, kde je u mostku rozcestí.

Zde se chvilku zastavujeme, Planoucí Růže si sedá na mostek a kouká se dolů do potoka. Jeho dno je pod mostkem upravené volkými plochými kameny. Na jednom místě leží větev, nebo vyrůstá ze země nahoru kořen. Planoucí Růži to nedá a musí se jít dolů podívat, jak to je. Je to větev, jak jsme si mysleli my s Luční Kobylkou. Jsouc dole, volá na nás Planoucí Růže, že pod mostkem by šlo projít a ihned to také vyzkouší. Na druhé straně ji vyhlížím, abych ji vyfotil, jak vylézá ven, ale kouká se hloupě na druhou stranu a ne na mě. Musí tedy vylézat ještě jednou. Tím jsme opravdu vyčerpali všechny místní atrakce a můžeme pokračovat v cestě.

Jdeme nahoru po asfaltce, po níž asi vede kousek i žlutá. Zanedlouho proti nám jdou ti lidé, co seděli v hospodě. Jedni nám také říkají, „děcka, vy už jste ale byli nahoře". K tomu jim přisvědčujeme, a dodávám, že jdeme zase nahoru. Jednak na základě toho musím říct Luční Kobylce, že se mi líbí, jak se na Moravě říká děcka. A taky ti lidé jdoucí proti nám trochu znervózní Luční Kobylku, jíž nějak nejde do hlavy, jak je to možné, že jdeme správně, když jdeme v opačném směru. A taky, kam vlastně zahneme, až dojdeme na červenou značku, a jak to, že nepůjdeme přes Velký Javorník, protože ona si myslí, že ano. Zahneme vpravo, což se jí však nějak nezdá. Musím jí tedy ukázat na mapě, kde asi jsme a že je všechno v pořádku, že jdeme prostě po žluté značce nahoru, kde opět potkáme červenou značku. Trochu ji to upokojí. Planoucí Růže nedává jakoukoli nervozitu z toho, jestli jdeme správně, najevo. Zdá se, že všechny obavy nechává na nás. Večer sice řekne něco v tom smyslu, že jí tahle situace taky trochu udivovala, ale myslím, že to nebylo tak vážné.

Ale přece si myslím, že jdeme trochu špatně. Dlouho jsme neviděli žlutou značku a taky mi přijde, že asfaltka, po níž míříme nahoru, je ta, která vede nahoru na Velký Javorník. To není úplně dobře, tak radši zahneme po cestě doprava, více v našem směru. Ta jde po vrstevnici a na další cestě zahneme vlevo nahoru na hřeben. Naše obavy z toho, že bychom se mohli ztratit, jsou scela rozptýleny, když dojdeme na rozcestí žluté s červenou, pod Kamenárkou, na něž jsme měli původně přijít po žluté, trochu více zprava.

Odtud traverzujeme Kamenárku (860m) po jejím severním úbočí. Je to trochu do popce, ale Planoucí Růži to naštěstí moc nevadí, a tak se mi tím nezhoršuje můj velitelský image. Jinak jsem u ní ovšem jako vůdce v dlouhodobém průšvihu a jestli na Ukrajině nebudou třešně, lusky a lomy, tak nevím, co budu dělat. Za Kamenárkou míjíme rozcestí s modrou značkou a pokračujeme dál přes Dlouhou (860m) a Krátkou (758m) na rozcestí se žlutou. Na jednom z těchto vrcholů jsem nucen konstatovat, že když jsem tu byl před pěti lety, bylo úplně stejné počasí. Zataženo s mírným mrholením.

Míříme dál na Huštýn (749m). Ještě před ním se zastavujeme na krásné vyhlídce. Je odtud docela pěkný rozhled na Nový Jičín a je tu také jakési prkno jako lavička. Na ně si sedá nejprve Planoucí Růže a pak i já. Jenže lavička je tak vrtkavá, že Planoucí Růže nemůže vstát, aniž bych neupadl, což jsme experimentálně vyzkoušeli. Dáváme si horalky a koukáme dolů do údolí, jak tam projíždí vlak. Planoucí Růže říká, že vloni jela s nějakým klukem domů a on si pořád chladil tváře o sklo a říkal, že až přijede domů, tak si napustí vanu studenou vodou, ale Planoucí Růže neví, jestli to opravdu udělal. Taky Luční Kobylka vypráví o tom, jak jim učitel na gymplu pořád připravoval nějaké psychologické hry, třeba museli ráno prolézat nějakou dírou v papíru do třídy a podobně. S Planoucí Růží se pak o takových hrách vyslovují s despektem. Sice navrhují, že bychom si měli na konci Ukrajiny napsat, co si o sobě vzájemně myslíme, ale naštěstí to nemíní vážně.

Cestou na Huštýn (749m) pak hovoříme o drogové prevenci a o tom, jak se na nás podepsala. Luční Kobylka myslím říká, že ji zcela minuly instruktážní filmy s feťáky válejícími se po podlaze a podobné věci. Planoucí Růže si prevence užívala pravidelně, až dostávala stejně pravidelně od maminky omluvenku, aby si mohla raději ve stejné době číst. Rozhodnuvši se, že drogy nikdy brát nebude, usoudila, že je pro ni prevence zbytečná. Ale taky říká, že jednou musela ve škole vyplňovat takový dotazník, v němž byla spousta otázek, jestli bere to, nebo ono a jestli to bere pravidelně. Nakonec byla otázka, jestli kouří a protože si Planoucí Růže připadala nenormální, když na všechny předešlé otázky odvětila, že nic nebere, zaškrtla alespoň, že kouří, ačkoli to nebyla a není pravda[6]. I tím podporuje své tvrzení, že kdyby nebylo prevence, věděly by děti méně o drogách a bylo by méně závislých. V tom s ní ale s Luční Kobylkou nemůžeme tak docela souhlasit.

Na vrcholu Huštýna je vrcholová kniha a lavička se stolkem. Do vrcholové knihy se samozřejmě musíme podkreslit, to jest nakreslit své přezdívky. Nejtěžší to má Luční Kobylka, která dosud tu svou nekreslila. Vlastně si ani moc nepamatuje, jak vypadá luční kobylka. Nakonec to ale celkem úspěšně zvládne a její luční kobylka v trávě myslím splňuje ta nejtvrdší umělecká kritéria. Mezitím zde hrajeme s Planoucí Růží Huštýnské šachy. Tato hra má hrozně složitá pravidla a hraje se s takovými polokolečky ze dřeva. První partii vyhrává Planoucí Růže, druhou já, je to tedy vzácně vyrovnáno.

Z Huštýna už to není daleko na rozcestí se žlutou na Trojačce. Tady se Luční Kobylka kouká na to, kdy nám pojede z Krhové vlak do Rožnova. Vypadá to, že na těch sedm kilometrů dolů máme skoro dvě hodiny, což je docela v pohodě. Planoucí Růže ovšem vyjadřuje touhu na vlak spěchat. Hrozně ráda totiž spěchá na vlak a dnes se ještě nedělo nic dramatického. Jako vhodný způsob, jak bychom toho mohli docílit, vidí ještě tříkilometrovou zacházku k nějakému pomníku na Trojačce. Nám s Luční Kobylkou se to však moc nezdá, lépe řečeno, moc se nám nechce absolvovat tříkilometrovou zacházku s nejistým cílem. Planoucí Růže se proto chvilku tváří, že by ráda šla na ten pomník sama a pak by nás dohnala. Představa, že bychom se měli rozdělit se nám již vůbec nepozdává, a tak Planoucí Růže nakonec podlehne našeho psychologického nátlaku a svých tužeb se vzdá. Je nám to sice trochu líto, ale takový je osud.

Jdeme tedy všichni pohromadě dolů po žluté. Cesta jde nejprve tro-

[6]Nebo přesněji, nikdy jsem neviděl Planoucí Růži kouřit a nikdy jsem o ní ani neslyšel, že by někdy kouřila.

chu protisměrně, ale pak se narovnává a s tím přechází mrholení v docela regulérní déšť. Jdeme zpívajíce si nějaké písničky až na rozcestí s modrou, kde se na chvilku zastavujeme, protože je tu přístřešek a v batohu máme disko sušenky. Je to odtud na nádraží asi čtyři kilometry a ještě máme hodinu času, myslíme si proto, že bychom mohli stihnout ještě navštívit hostinec, který má být asi za kilometr. Proti návštěvě hostince kupodivu nemá nic ani Luční Kobylka, ačkoli o ní Planoucí Růže ve vlaku tvrdila opak. Prý není ani abstinentka, protože je-li příležitost, napije se.

Před dalším pochodem si Planoucí Růže upravuje za pomoci Luční Kobylky na hlavě nějaký lopuchový list a zkoušíme hrát s pivními zátkami, které se tu nachází, společenskou hru. Ale moc nás to nebaví, tak je necháváme jen postavené v neřešitelné situaci, ať se další příchozí zapotí jejím řešením. Cestou dolů přestává na chvíli pršet a Planoucí Růže si k lopuchu ještě přidává nějaké jeřabiny za ucho. Tím se stává tak neodolatelnou, že nevíme, jak to bude dole působit na lidi. U hostince jsme asi tři čtvrti hodiny před odjezdem, a tak se rozhodujeme, že už se zde nezastavíme, majíce ještě tři kilometry cesty na nádraží.

Na začátku vesnice vidíme na otevřené zahradě auto, houpačku a fotbalovou branku. K tomu se začne Planoucí Růže blížit. Myslíce si, že se blíží k houpačce, jsme překvapeni, vidíce, že se místo toho prohlíží v zrcátku, jak jí sluší lopuch a jeřabina. V tak malém zrcátku však nic nevidí, teprve když jí Luční Kobylka poradí, ať se podívá do okénka, zahlédne svou roztomilou tvářičku. Kus dál jdou proti nám nějaké dvě slečny a pozorujeme, jak na ně Planoucí Růže zapůsobí, ale kupodivu to vypadá, že si ničeho nevšimly. Ale u holek si tím člověk nemůže být nikdy jistý. Na klucích by byla reakce vidět hned. Také si cestou povídáme o tom, jak Kvetoucí Pampeliška s Planoucí Růží pořád trpí, aby se staly světicemi. Během toho vidíme růst u silnice švestky, jsme si jisti, že ještě nejsou zralé, přesto si každý jednu dáváme, abychom trpěli. Je to věru utrpení.

Ty tři kilometry jsou docela dlouhé, už si myslím, že musíme být na konci vesnice, ale pořád nic. Luční Kobylka se zastavuje u nástěnky, jestli tam není podrobnější program Romské písně, na níž se zítra chystáme, aby zjistila, kdy máme zítra vstávat. Když se od nás odpojí, usoudíme se Planoucí Růží, že by se měl zase někdo odpojit a střihneme si o to, kdo to bude. Vyhrává Planoucí Růže, a tak mne nechává za sebou. Pak jdeme ještě hrozně dlouho přes vesnici, Luční Kobylka říká, že nějaká holka z muzea tu bydlí a říkala jí, že je to tu velké. Nakonec přece dojdeme na nádraží a je to tak akorát, že za deset minut pojede vlak. I Planoucí Růže musí uznat, že kdyby to chtěla dramatizovat, asi bychom to nestihli. Krom toho už dřív říkala, že jak začalo pršet, už vlastně po žádném dramatu netoužila.

Čekajíce na vlak, pojídáme čokoládu a Luční Kobylka začne z nudy počítat auta, která projíždějí po nedaleké sílnic mezi ValMezem a Rožnovem. Nejprve počítá auta v obou směrech a když dojde k padesátce, začne auta v jednom směru přičítat a v druhém odčítat. Nakonec je to napínavé, protože se uvidí, jestli dřív dojde k číslu padesát, nebo přijede vlak. Vyhraje vlak, ale je to asi o tři auta. Na druhou stranu přijel asi o deset minut později, než měl.

Ve vlaku si kupujeme lístek s hromadnou slevou poté, co nás jedna spolucestující ujistila, že to opravdu jde už pro tři osoby. V Rožnově pak jdeme k Luční Kobylce. Cestou se koukáme, jestli ještě není otevřená večerka, kde jsme ráno kupovali chleba, ale není, však už také táhne na půl devátou. Také přemýšlíme, kde vlastně budeme spát. Teprve Luční Kobylka řekne naplno to, nač jsme asi mysleli všichni, že bychom mohli strávit noc u ní. Cestou říká Planoucí Růže, že bychom si měli připravit nějaké vyprávění pro babičku, abychom jí mohli vypovědět všechny naše zážitky. Luční Kobylka ovšem namítá, že něco podobného není potřeba, že se s babičkou zná dost dobře na to, aby s ní mohla mluvit normálně. To nemůže Planoucí Růže docela pochopit, protože svoje babičky nemá ráda a jezdí za nimi jen jednou do roka.

Hned ve dveřích hlásí Luční Kobylka babičce, že dneska budeme spát u ní a uděláme si večer u krbu. Babičce to opravdu zjevně nevadí, naopak vidí příležitost, že se o nás konečně bude moct trochu starat. Holky dělají k večeři topinky obalené ve vajíčku.

Pak nám babička rozdělává oheň v krbu, kvůli čemuž se s Luční Kobylkou trochu povadí, protože Luční Kobylka ji neustále odhání s tím, že to zvládneme sami. A potom už nám Luční Kobylka hraje na kytaru a zpívá. Sice jí v tom zpěvu občas pomáháme, ale není to, alespoň z mé strany, nijak vydatné, jelikož jsem docela ospalý. Když u zpěvu usíná i Planoucí Růže, jdeme spát. Holky si lehají k Luční Kobylce na postele, zatímco já na karimatku na zem.

Pondělí 26. července

Ráno je venku krásné jasné počasí. Probouzím se už v osm a pak nemám co dělat, protože holky pořád spí. Tak si alespoň hraji s takovými hrami, ve kterých se ve vodě prohánějí kolečka a trojúhelníčky a obě je vyhraji. Už začínám mít obavy o dnešní program, ale po deváté se přece jen dostávají z postele i holky a můžeme se věnovat snídani. Teda nejprve se jí ani věnovat nechceme s tím, že bychom rádi odešli co nejdřív a stihli toho z Romské písně co nejvíc, ale babička nás přesvědčí, že je lepší se před tím nasnídat.

Během snídaně si alespoň můžeme ujasnit, co vlastně chceme dneska podniknout. Planoucí Růže by jela ráda domů vlakem ve tři, aby nebyla doma o půlnoci, z čehož plyne, že skákání na lyžích ani Mňágu a Žďorpa nestihneme. Nám s Luční Kobylkou to zase tolik chybět nebude a Planoucí Růže prohlašuje, že se toho taky klidně vzdá. Půjdeme proto jen do skanzenu na Romskou píseň. Batohy si bereme s sebou, abychom se pro ně potom nemuseli vracet. Babička Luční Kobylky nám nabízí, že by nám připravila před odjezdem nějaký lehký oběd. To však odmítáme, já proto, že si myslím, že bychom to nestihli, zatímco Planoucí Růže řekne otevřeně, že by se styděla něco takového přijmout. Je vidět, že nemá s babičkami takové zkušenosti, protože takové námitky nikdy nefungují a bývají rázně odmítnuty, což se stalo i tentokrát. Proti časovým důvodům však nelze nic říct.

Míříme do městečka, podle programu mělo být v deset hodin slavnostní zahájení a představení kapel na náměstí, to jsme ale viditelně nestihli, proto ani nejdeme přes náměstí, ale parkem. Procházíme dovnitř do městečka jen proto, abychom pohledem do programu zjistili, že máme do jedné čas, protože do té doby se nic dít nebude. Navrhuji tedy, že bychom se mohli podívat do Mlýnské doliny, kde Luční Kobylka provádí. Planoucí Růže tam sice byla vloni, ale nakonec nic nenamítá. Přicházíme tedy k Mlýnské dolině. Cestou Planoucí Růže říká, že by chtěla být provázena feministou Michalem, já bych chtěl prozměnu, aby nás provázela Erika. Honzu by Planoucí Růže nechtěla, ale Vendulu by snad snesla. Přicházíme ke vchodu, kde je nějaká paní, jejíž jméno si nepamatuji, ale šlo taky o jednu z provaděček. Dozvídáme se od ní, že zrovna odešla skupina vedená Michalem a za chvíli odejde skupina vedená tou paní. Luční Kobylka říká, že radši půjdeme za Michalem, pak jí dojde, že to asi není moc slušné[7] a zamluví to tím, že se nám nechce čekat.

Mají to tu pěkné a i Michalův výklad je pěkný. Ve skupině je taky jedna cikánka v letech, která je tak tlustá, že tlustější osobu jsem snad ještě neviděl. Lýtka jí úplně přetékají kolem kotníků, které proto nejsou ani vidět. Až se divím, že vůbec může chodit. A když vylezu z lisovny oleje a praštím se hlavou o nízké futro, může se strhat smíchy. Planoucí Růže se celou dobu znatelně nudí, až mám trochu výčitky, že jsme sem šli jen kvůli mně. Cestou zpátky k mlýnu, kde jsem si předtím odložil batoh, se bavíme s Michalem a pokládám mu záludný dotaz. On ve svém výkladu v lisovně oleje zmínil, že z kilogramu sušených lněných semínek se vylisovalo deci oleje, někdy méně, pokud nebyl úrodný rok. To mi vrtá hlavou, protože kilo semínek je přece kilo semínek nezávisle na tom, jak byl úrodný rok. Odpověď bohužel nezná. Nakonec společně usoudíme, že by to mohlo být tím, jak kvalitní bylo semeno, ale mně se to tedy pořád zdá divné.

Pak jdeme do té jídelny, kde jsme byli předevčírem, chtějíce si dát něco malého k snědku. U pultu Planoucí Růže suverénně prohlásí, že chce čočkovou polévku. Prodavačka ji nato upozorní, že dneska čočkovou polévku nemají, ať se podívá na ceduli s nabídkou. nakonec si tedy dáváme všichni halušky. U jídla zabředeme s Luční Kobylkou v takový krásný turisťácký hovor o vztazích mezi pohlavími, až je na Planoucí Růži vidět jisté znechucení. Planoucí Růže totiž nemá naše hovory ráda, protože si myslí, že mluvíme o sexu. Ale o sexu opět nepadlo ani slovo.

Planoucí Růže obhajuje svoje stanovisko a říká, že se v turisťáku bavíme už rok o tom samém a že to vypadá, že jsme teprve teď zjistili, že jsou nějací kluci a holky. Ona s Radkou si to prý pro sebe jednou provždy vyřešily tím, že kluci a holky neexistují, protože nejsou sexistky. Luční Kobylka s ní ovšem docela nesouhlasí a považuje, k mé radosti, toto téma rozhovoru za nevyčerpatelné a dobré k hovoru. O Planoucí Růži prohlašuje, že spíš ještě k tomuto tématu nedorostla a proto ho nemůže dost dobře pochopit. Po pravdě podobný názor mám na věc i já, ale Planoucí Růži bych se to jen tak neodvážil říct.

Potom jdeme znovu do městečka, kde už pomalu začíná ten festival. Ještě se zastavujeme na kus koláče a holky na zmrzlinu. Cestou k am-

[7] Myslím, že tady se dobře projevil rozdíl mezi holčičím a klučičím společenským cítěním. Mě totiž ten rozhovor přišel úplně normální, zatímco Planoucí Růže prý netrpělivě očekávala, jak z toho Luční Kobylka vybruslí.

fiteátru si u stánku holky kupují nějaké romské časopisy pro mládež. Dávají za ně po deseti korunách. Hned potom přibíhají do stánku jiné děti a ty vynadají těm dětem, kterým daly holky peníze, za to, že si nechaly za časopisy zaplatit. Mají být totiž zadarmo. Pravda je, že před chvíli kolem nás pobíhali nějací kluci a nabízeli je po koruně.

Pak sedíme v amfiteátru až do půl třetí. Vidíme asi tři kapely, z nichž mi teda přijde zajímavá jen ta třetí, což je skupina z Černé hory. Mají hned několik druhů krojů, které postupně ukáží při několika tancích. Nejsou to už žádní mladíci ani mladice. Obzvlášť jedna dáma vypadá už docela opotřebovaně. Jinak se musím přiznat, že romská kultura mě nikdy moc neuchvacovala, protože mi jejich písničky přijdou většinou dost podobné.

V půl třetí jdeme na vlak, který nám jede chvilku před třetí. Akorát si stihneme koupit lístky, rozloučit se s Luční Kobylkou a nastoupit do vagónu. A pak už jedeme směrem do Prahy. Cestou se nic zajímavého nestalo, jen že vlak z ValMezu do Olomouce měl trochu zpoždění. Vlak z Olomouce do Prahy naštěstí taky, a tak jsme jej ještě taktak stihli. Jen jsme si zapomněli vzít s sebou něco k pití, a tak musíme až do Prahy žíznit. Cestou jsme došli tak daleko, že jsme dokonce hráli piškvorky. Nejprve dvakrát vyhrála Planoucí Růže. Pak dvakrát prohrála, ale podruhé se to snad ani nedá počítat, protože to bylo takové hloupé přehlédnutí. Jinak se ani moc zajímavě nebavíme.

V Praze jsme asi tak v osm. Planoucí Růže mi jen zamává a odběhne do metra, zatímco já tu ještě počkám na vlak domů. Ale naše odloučení nebude zase tak dlouhé, zanedlouho přece jedeme na Ukrajinu.